

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Smolerjez knihicziščeźeni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacź.

Prěnja njedžela adventa.

1. Tim. 1, 15.

Stare zyrkwine lěto je šo miněło, a t nowemu zyrkwinemu lětu šaswonja adventske swony. Šdnyž šo šwětně lěto minje, dha šebi rospominaš, šajtu šchłodu šy w nim měl a šajke dobněza š njeho šobu wošmjěš do noweho lěta. A tak na kónzu stareho zyrkwineho lěta hiščeže ras nimo twojeho woła čahnu šchłodowanja a dobněza, kotrež šy ty w nim měl ša šwoju dušchu, a to šańdžene lěto, w kotrymž Bóh tón Anješ pschěš želešo a krej, ale tež pschěš tak někotry dopokaš hnady a dobročiwosće čłowške dušche móznje šbudžěš, wono je nam bylo t wulkemu žohnowanju ša našche žiwjenje, a tele žohnowanje my, džěnša na přenjej njedželi adventa do přědka hładajo, šobu wošmjemy do noweho zyrkwineho lěta, a wješelimy šo, šo šmy šašo wo jenu krocěl blize temu pošlednjemu, wulkemu adventej teho Anjěša, temu pošlednjemu čašej teho šboža a dnju teho Anjěša. Šmy na njón hižom došć pschihotowani, doštojni, šo tón Anješ t nam pschindže? Šdnyž šmy tež w šańdženych 16 měšazach šo polěpscheli a lětušchi adventski čaš š wošebje šhutnym pschihotowanjom na pschichod teho Anjěša woběńdžemy, dha dyrbimy tola š Pawołom pschidacź, šo hiščeže nješmy doštoneni ani doštojni, šo by Ješuš jako hólč a kral pschichol do našchich wutrobow a domow, do našchich wošadow a do našcheho kraja. Tola tehodla šo nam njetřeba štyšćacź. Tón šamšny japoschł Pawoł tym, šotřiz šwoju njekhmanosć dopošnaju a š šhutnym prózo-

wanjom wošebje w adventskim čašu na Anješowy pschichod šo pschihotuja, pschiwola tón wošbožazy adventski postrow: „Křyštuf Ješuš je do šwěta pschichol, hrěšnikow šbožnych šezinicž.“ A wón jo wobkřezi: „Tuto jara doštojne šłowo je wěro.“ To šnjeh šebi čzi małowěrliwu do štyšćeje wutrobny šapikaju.

W šušodnej křěžorskej šu na wyšokich horach, kotrež šu mjenowane Tauern, swony widžecź. Šwonjerja pak tam žaneho njeje. A w čichim lěči š tymi dołhimi dnjemi a jašnymy nozami šo wone nješwonja. Šdnyž pak w šymškim čašu wulke šněhi puče a šchěžežki šawěja a š wuwšacjom křótkich hodžinow čorna čma kņeži, dha mózne wichory tamne swony čahaju a jich šynti šu daloko ššyšćecź a pošasuja tam pučowarjej, kiž je šo počimje šabludžil a kiž by žalostnu šmjercž wumřecź dyrbjal, tón prawy puč. Wone potajkim swonja to wumóženje. A, luby čitarjo, runje tak čzedža tebi, kotryž šy ty tež jedyn putnik a, šabludženy w nozy tyč hrěchow, tón prawy puč namalacź njemóžěš, adventske swony tu wješeku powješć twojeho wumóženja pschiswonicž; š jich lubošnych šyntow čzi napšcheczo křezi: „To je šawěšće wěro a jara doštojne šłowo, šo Křyštuf Ješuš do šwěta je pschichol, hrěšnikow šbožnych čzanicž.“

Křyštuf Ješuš je do šwěta pschěd 19 lěšćotkami pschichol, a jako wón do šwojeho kralowškeho města Jerusalema čehnjěšche, dha šwješeleny lud jemu wyšćasche: „Šosianna temu šhnej Dawitowemu! Křwaleny budž, kiž pschindže w mjenje teho Anjěša. Šosianna we wyšćošćzi.“

Nětk wón s noma pschindže. Powitaj jeho se samšnym wješelnym wystanjom. Albo nimašch pschicžiny došč t sa-wješelenju, hdyž tón njebieski kral trón swojeje wěcznej krasnosće wopušcži tvojedla a pschindže tu na semju teje žaloscze, tež t tebi? Wschaf tež tebi placži to słowo jeho pschichoda: „Slaj, ja steju psched durjemi a klapam.“ A wón pschindže s czihej myšlu; njech drusy kralojo s wótrym mjeczom wo swoje kralestwo wojuja, wón wojuje wo twuju wutrobu s brónju teje czihosće. Daj šo dobyč sa jeho kralestwo, kotrež njeje wot tuteho šwěta, a wšmi jeho lahodny psichah na šo. Jako twój kral ma wón tež to mjeno žalbowany abo Khrystuš. Wón ma tele mjeno tež jako profeta, kotryž sjewi Božu wolu, tym cžłowjekam hrěchi psušcžicž, a jako wyschšchi měschnik, kotryž sam tón wujednatški wopor pschinješe sa tvoje hrěchi. Wón pak ma tež to mjeno Jesuš, to je pomocnik, a w našchim starosčow a strachow polnym cžahu budža njelicžomne tyžazy hubjenych cžłowjekow tuteho pomocnika witacž. Seženik Łukasch nam praji (st. 4, 18), w cžim jeho pomoz wobsteji: wón pschipowjeda tym kšudym to ewangelij, a někotry kšudy widži w tutym ewangeliju wjetšchu pomoz, hacž by jemu wulke bohastwo pschinješlo. Wón dale jako pomocnik sahoji rosmjecžene wutroby. Šsudž sam, luby cžitarjo, hacž šy hdy něhdže druhdže lěpschi balsam dostał, hacž tón, kotryž cži Jesuš se swojim słowom dawja sa twuju wot boloscze a winy rosmjecženu a rostorhanu wutrobu! A dalschu pomoz wón pschinješe s tym, šo wón jatym a rošbitym předuje to pschicženje: wón powjedže tych jatych Zionšich, to reka tych, kotřiž šu měschcžanške prawo šebi w njebieskim Jerusaleme dobyli, niz jenož s teje dalosce jatby teho hrěcha domoj do swojeho šwětleho kralestwa. A stoncžnje chze Jesuš jako pomocnik tym šlepym pschipowjedacž to šašowidženje. Psched něščto njedželemi pschindžechu do měschcžanškeho lazareta wobžarujomni wojazy: wóni noschachu mōdru šchleňzu psched woczomaj, dokelž bēchu psches jedojte pluny, wot njepschecžela s wětrom na tutych našchich wojakow pschcžene, na woczomaj šchorili, někotři s žyła nicžo wjazy njewidžachu, dokelž bēchu psches tamne pluny žyła wo mōž widženja pschischli, wōšlepili. Jako jenemu s nich šwoje džělbracže wuprajich, wón wotmolwi, šo jeho wobžarowacž wulkeje pschicžiny nimam, dokelž je wón nětko namušknył, šwojeho Jesuša widžicž. Hdyž Jesuš wschelaforu pomoz sa njedostatk našcheho cželneho žiwjenja pschinješe, dha tola wōšebitu pomoz sa našche duchowue žiwjenje, sa našchu duschu. Bu wschaf Jofesej wo nim psches jandžela wo šnje sjewjene: „Šeho mjeno dyrbišch Jesuš rečacž; pschetož wón budže šwój lud šbōžny scžinicž wot jich hrěchow.“ Duž tež Pawoł w našchim šchpruchu s krotka praji: „Khrystuš Jesuš je do šwěta pschischol, hrěschnikow šbōžnych scžinicž.“ Hdyž junu našch kšěžor s wōjny šo domoj wrōcži, nadžijomnje bōrsy, šchtož chžyl luby Bōh miłosčiwje spožcžicž, dha wón mēr šobu pschinješe šwojim poddanam. A hdyž je našch Šbōžnik něhdy do šwěta pschischol, hdyž wón nětko s noma t nam pschicžehnje, dha chze wón nam hrěschnikam šobu pschinjesčž tón mēr sa dusche, tu šbōžnosčž; psches wodacže hrěcha chze wón nam tón pucž do něhdy šhubjeneho paradisa šašo wotewricž: „Wón dženska derje wotewri t temu raju Božemu; tam cherub wjazy njesteji, džak budž Bohu šamemu.“ Šsamo, hdyž wón našche hrěchi na šo wōšmje a nam našche šwědomnje šmēruje, dha wón nam jedyn paradys šhotuje hižom na tutej žaloscze polnej semi.

Jesuš chze hrěschnikow šbōžnych scžinicž. To nastupa tež tebe, luby cžitarjo; pschetož my šmy wschitžy hrěsch-nizy. Hacž by twój hrěch nětk tež krej cžerwjeny był, njefadwēluj: Jesuš je tež tebi tón pomocnik, šnano tał dolho pytanu pomocnik, pschecžiwu temu hrěchej a cže wot njeho šbōžneho scžini. To móže cži Pawoł se šwojeho nashonjenja wobšwēdcžicž, wschaf wón po tych słowach: „hrěschnikow šbōžnych scžinicž“ dale rjeknje: „mješ kotrymž ja tón přeni šym.“ Hrěch cžehnje sa šobu to šatamanje, niz tu šbōžnosčž. Šak chžesch jemu wucžeknyčž? Tvoje hrěchi šu kaž jene morjo, w kotrymž šo potepišch; hižom cži du te žolmy hacž na šchiju. Š sapšchim s ruku teje wēry tu ruku teje hnady, kotruž tón Knješ Jesuš, kiž pschindže, cži posticži, šo by wón tež tebe wutorhnył hrěchej a hješbōžnosčži a tež tebe šbōžneho scžinił. Šaj, runje tebe, kiž ty tele słowa cžitašch a s tym pokasašch, šo šbōžnosčž pytašch; niz tamneho twojeho šuškoda, kotryž tutón „Bomhaj Bōh“ njecžita a kotryž ani nětko we dwōjžy kšutnym cžahu teje wōjny a teho adventa do Božeho domu njekhwata; kotryž nima žadyn hlōd, žanu lacžnosčž po prawdosčži, dokelž je šyly; kotryž šo sa žanym lēkarjom njeprašcha, dokelž je štrowy. Šak tola s tamnej adventskeje šchucžku špēwamy? „Wón pschindže t šwětnom šudu tych njepofutnych dla, se žohnowanjom t ludu, kiž jeho ducha ma!“ A šak tola přēdowasche jeho přiedyběžer a pucžpschihotowat Jan tón kšcženił? „Ššetera je hižom t drjemu a še korjenju pschilōžena. Šehodla, kotrež drjemo dobry plōd njepschinješe, budže porubane a do wohanja cžišnjene.“ „Wón ma šwój wējetny šopacž w ruzy a budže šwoje huno wucžišcžicž, a šwoju pschēňzu do brōžnje šhromadžicž, te pluny pak s njewušašniwym wohenjom špalicž.“

Khrystuš Jesuš je do šwěta pschischol, hrěschnikow šbōžnych scžinicž. Pawoł to wobkrucži a rjeknje: „To je šawēscže wērno.“ Chžesch ty na tym dwēlowacž? Njemōžesch ty to wēricž? Duch ma wēscže tež šwoje prawo, a je jara derje, šo njekšmy tał loškowērimi, wscho wēricž, šchtož něhdže šlyšchimy. Šelko njewērnych powjesčow je šo n. psch. jenož sa te pošlednje 16 mēšazow rosnješlo a wēru namakał! Šchto je tola wscho cžorne na bēlych nominach štało a bu sa wērne džeržane, dokelž bē cžišcžžane? A hdyž šo tež šornjatko wērnosčže namaka, dha bu wone šaworane do tolšteje kžē, šo šo wo nekajim podawku, kotryž šo něhdže šta, stoncžnje jenož ta kžā, niz ta wērnosčž wērjesche. Žadyn džiw, šo runje kšutni, šwědomnicži ludžo dwēlowacž pōcžnu na kōždej powjesčži, kotruž šlyšcha abo cžitaju. A šnano tež někotry dwēlowacž pōcžnje na tej adventskeje powjesčži: „Khrystuš Jesuš je do šwěta pschischol, hrěschnikow šbōžnych scžinicž.“ Šo šo tajki dwēl namaka, to Pawoł jara derje wē, a duž wón s wobkrucženjom rjeknje: „To je šawēscže wērno!“ Našch Šbōžnik by to šamšne wuprajil a wobkrucžil se słowami: „Šawērnje, šawērnje, ja praju wam.“ A našch Luther by wukładowal: „Šamjen, to reka: haj, haj, wono šo dyrbi tał štacž.“ A ty chžyl hišcžže dwēlowacž? Dha cži Pawoł na šebi šamym jo wobšwēdcži: „Mješ hrěschnikami bēch ja tón přeni“, „kiž ja předy bēch hanjer a pschescžehat a šanicžer, mi je šo šmilnosčž dostała“, ta šmilnosčž mjenujžy teho wodacža, ta šbōžnosčž. To je a wōstanje šawēscže wērno, šo Jesuš hrěschnikow šbōžnych scžini, a twój dwēl, twoja njewēra tule wērnosčž powalicž njebudžetej. A pruhuj šo šam, šnano ty na tym tež njedwēlujesch, dwēlowacž njemōžesch, ale něhdže druhdže ta

hoczła wiša: ty by lěni t wěrjenju, njehašch wěricz. Tón Anjes pschińdzo wo tebi to frudne słowo praji: ty by njehaš, hačz runje ty advent šwjeczišch; kaž židzi tež wěricz njehachu, hačz runje Jesuša i hosianna spěwanjom witachu. Wěda tebi, tón Anjes sa tebe pschińdže podarmo, hačzrunje niczo wěsćišcho njeje hačz to, so wón hrěšnikom šbóžnych sczini.

„Ahrystuš Jesuš je do šwěta pschischoł, hrěšnikom šbóžnych sczinič, to je sawěscze wěrnno.“ Njeje to jene dostojne słowo? Woprawdže, jene „jara dostojne słowo“. Čitamy wjazy tajkich jara dostojnych słowow w bibliji, na pschiklad: „Tak je Bóh tón šwět lubował“ atd. „Kiž te mni pschińdže, teho njebudu“ atd. „Moja hnada šo njedyrbi wot tebe wróczič“ atd. A jako tajke jara dostojne słowo wazmy šebi tež to słowo nascheho tu wukladowaneho teksta.

„Jara dostojne słowo.“ Šdnyž tele wot Pawoła w grichiskej rěczy pišane słowa prawje pschelozimy, tu woprawom steji: to je słowo hódne dostacza, hódne pschijecza; hódne, so je šlyšisich a šebi do wutrobny šaschčepisich. Někotru powjescz šlyšisich a na nju pošluchašch; ale wona je zyle bjes waznosće. A tola ju šnano njehašch šabycz. Někotry zyle pódlański nastawł čitash w nowinach, někajki roman, wschelczišny, šměški. To njeišu pschijecza hódne słowo. Ale tež někotry dobry, natwarjazy, nabožny nastawčł šo wotečisčez. Džerzišch jón sa dostojny, jón pscheczitacž a njesapomnicž? Najdostojnišcha powjescž pak w adventskim čašu šo mi šda byčž Pawołowe słowo: to je sawěscze wěrnno, šo Ahrystuš Jesuš je do šwěta pschischoł, hrěšnikom šbóžnych sczinič. Hačz wona tež sa tebe dostacza hódna njeje? Šdžež šo pienjesh wudželeja, tam šhudži šwoju ruku tykaju. Šdžež šo lékařitwo pschedawa, tam šhori poščelu. Šdžež je čerstwe žorło w puščinje, tam šawutlazy pucžowat šo picža nješdžerzi. A hdyž sa křytym blidom šedžich, dha hlodu tradacž njehašch. A ty, kotryž by ty šhudny a šhorč, lačžny a hlódnny po šwojej dušchi, ty njehaš bracz, hdyž šo čzi pošćizuje a dawta a nanušuje tón dar, kotrehož ty jara, jara trjebašch, mjenujzy ta adventska powjescž: „Ahrystuš Jesuš je do šwěta pschischoł, hrěšnikom šbóžnych sczinič? Ty čitash tule powjescž, ale ty ju nje wěrisch, njepšchimošmješch? Wšmi ju, wět ju!

Šdnyž je atwentički čaš tón čaš, w kotrymž šo šchesczijenjo i pokutu a wěru pschihotuja na tón pschichod teho Anjesa, dha móže šo tón žyly wójniski čaš, kotryž naš bóle na Bože słowo šedžbowacž dopomni, wošebje mjenowacž jedny adventski čaš: Šlaj, tón Anjes Anjes dže i mozu. Wozazy šo šwjekela, šwojeho krala widžo, a witaju jeho i wulkim hlošom wołajo: šława! Witaj ty twojeho krala, we wutrobje jemu špěwajo: „Hosianna temu šynej Dawitowemu! Šhwaleny budž, kiž pschińdže w mjenje teho Anjesa, hosianna we wyškosčzi!“ Wón pschińdže. „To je sawěscze wěrnno a jara dostojne słowo, šo Ahrystuš Jesuš do šwěta je pschischoł, hrěšnikom šbóžnych sczinič.“ Šamjen. Kř. w H—je.

Byrkwine lěto.

Niž i ropotom a juštom, niž i pištanjom a se šwonjenjom, kaž šo šastup měščezanskeho (byrgariškeho) lěta powita, ale čzišche, njewočakowane a njepoštrawjene žyrkwine lěto šastupi. Wo nim płaczi, šchtož wo kralu žyrkwije šamym: wono pschińdže t tebi i čzišchej myšlu. Ša tamne šu wutrobny i pschecžemi wschěch

móžnych a njemóžnych šubłow napjelnjene, ša tele šo čzi žaneho ertneho a pišneho: „Daj Bóh šbože!“ njepraji. A tola je runje wono ša wěrneho šchesczijana polne žiwjenja a najwšchšcheho šboža. Šso wě, duchowneho žiwjenja a duchowneho šboža, pschetož wono je „to špodobne lěto teho Anjesa“, lěto Božeje hnady, šo pošćizujeje na mnohich Božich dnjach a pschidželeneje pschēs modlitwu, Bože słowo a šwjaty šakrament.

W protyzy šu drje do měščezanskeho lěta wschě šwjate dny šobu nuts šapšane, ale wono po prawom jeno i hóltych měšazow a dnjom wobšteji, kiž t džělu a t wodychujenju škuzja a po kotrychž šo wschelatore podawki pošnamjenja. Šyrkwine lěto ma druheho ducha. W nim šoždy, tež džělawy džěš, ša džěš teho Anjesa płaczi, šožde džělo je Bohu šwjecžene a Boža škuzba, šožda njedžela je domach pschebhwanje pola njebieškeho Wótza, a šoždy rócžny čaš ponurjenje do najwjetšich, t naschey šbóžnosčzi dokonjaných šlutkow trojenicžkeho Boha.

Šastupiwšchi do noweho lěta nělotry i njewěštosčzu do pschichoda hlada. Wo šbože čže šo prózowacž, hačzrunje je nješpuschčezomne a móže šo kaž šchlešza šlamacž. Pschi nastupjenju žyrkwineho lěta šo wo šemške šbože štaracž njetrjebašch, tu rěka: „Kaž Bóh šechze“, jeno:

Modl šo a dži po Božej šchčezžy,
Čziš šwěru, šchtož ty čzinič mašch;
Dha budže šbože w twojej šhěžžy,
Ty Božej hnady wužiwašch.

Boža hnada pak je šoždemu wěšta, kotryž šo wo nju prózuje, je wobštajna, kaž dołho ty šechzešch.

Šswět, kotryž po měščezanskich lětach ličzi, widži šo dale bóle šestarič, woššabnyč, wotemrjecž; džěczi Božeho kraleštwja, kiž šu po žyrkwiny m lěče žive, šo w nim njesestaria, ale šo wospjet womłodža jako hodlet, běža a njewoššabnu a lecža horje t wěčžnemu žiwjenju. J. K.

Kak je Bohušlaw i Dubowina Boha špóšnal.

Powjedaničžko wot Ahrystofa Šchmida.

Pschetožič Š. Šuf.

(5. pokračowanje.)

6. staw.

Putnik.

Njedaloko bydlešche putnik i mjenom Methodij, hižom pschēs wóššomdžezacž lět štarč muž, šwojeje mudroščze a pobožnosčze dla daloko wokoło šnaty a čžesczowanj. Š njemu čžyšche młody paštyr namašane hólčžo dowjescž. Putnikowe wobhudenje, i boša šhětreje hory pschi špomnjenym jěšorje, bě tak rjež mały raj. Maša šhěžčizka, i winowymi šopjenami šaroščena, se šhčžišnami a močhom pschikřyta, šteješche mješ šhlódnymi šadowymi šchtomami šrijedž šahrody, i najrjeišchimi nučawkami a šelemi debjeneje. Šady mašej šhalupki běšche winiza a i boša njeje wušte ale šhětro dołhe półko. A hdyž bě hewaš mješ škašami hišchčze prošdnny blecžł, šteješche šchtom i najkrašnišchimi płodami abo i najmjenšcha kerješčł se šłódkimi jahodkami. Ša škale, kotraž wyšoko wyšche jěšora wustupowašche, šteješche šapakka i małym tórmikom. Ššhodžěni, do škašy wurubane, džěchu t njej horje.

Šestaričny putnik se šchědžiwěj hlówu šedžješche, hdyž paštyr i hólčezom se šahrodnymi duricžkami nuts pschińdže, na drjewjanej lawzy pod jabłonju, tak šo šo krašny jěšor runje pschēd jeho woczomaj šlyšchčezješche. Wulka kniha, w kotrejž jara pobožnje a nutrnje čzitašche, ležješche pschēd nim na blidže. Šědke wlošy, kotrež jeho plěchatu hlówu hišchčze tu a tam pschikřwachu, a tež dołha broda, běchu běke jako šněš, jeho woblicžo pak bě hišchčze štrowe a čžewjane, jako ličžy młodženza.

„Lubosnej pscheczelnivosti staru putnik jeju witajo, poslucha-
sche na mladzenzowe powjedanje i wulkej fedzbnosci, prafchesche
ho holeczeza wo jeho mjeno, a wsja jeho wutrobnje hnuty na swojej
ruzy. Wón bórny shuda, so je holeczatto wošebnymaj starschimaj
wot rubjeznitow kradnjene. „Wostaj pachotka pschi mni“, dzejsche
i mladzenzej, „tola njepraj netkle hischcze nikomu słowczka wo
tym. Madziju so, so budzetai jeho starschei hischcze i doprasche-
nju — a tule je mjes tym psched rubjeznitami najlepje wukho-
wany. Mojeho domika so woni sdaluja, jako wohnja. Sslébro
a słoto njeje pschi mni, dobru radu a spomózne napominanja,
kotrež drje su husto wjaz winojte, hacž slébro a słoto, te woni
hidža.“ K holeczezej prafesche pať tele słowa: „Budž mi lubje
powitanu, lubu Bohuškawto, ja chzu czi město nana bycz, a so
ja tebje staracz, doniž cze njebudu sažo twojemu prawemu nanaj,
twojej prawej maczeri pschepodacz móg. Njeréčaj mi potajkim
hinať hacž nano!“

Putnik pschijnješe na to swojimai hosczomaj mloko a hléb.
Sdnyž bē so mladzenz wofschewik a nashyczik, wsja swój woczeriski
kij, so by so sažo i swojemu stadku wrócizik, kotrež mjes tym
jeho swěrnaj a derje wuwuczenaj pschaj pašeschtaj. Holeczež pať
jemu njechafche dacž wotencž, a pšafajzy dzeržesche so jeho drašty.
Tola hdyž mladzenz pschisłubi, so chze bórny sažo pschinič, a
hdyž napošledku jemu tež jehnjatko dari, bē holeczež spotojom,
dokelž mějesche na jehnjeczu nješmėrnju radošč.

7. star.

Słónzo a kwėtki.

Sako bē pastyr woteshol, hadži putnik holeczeza póbła šebje
na sławku, so by so i nim do powjedanja dak. „Lubu
Bohuškawto“, dzejsche wón, „njewěsch ty ani najmjeńsche wo
swojim nanje a wo swojej maczeri?“

„Daj“, wotmolwi Bohuškaw, „ja mam rjanu maczer, — tule
pschi šebi w jaku. Tu masch a hladaj!“ S tutymi słowami
wuczeže mały wobras, do czerwjeneho šomota rjenje sahadženy,
kotryž bē, starej zyganzu czešnywschi, runje pschi šebi mēl. Wbóhi
holeczež njebē wobras swojeje maczerje hischcze ženje na słónzu
widžat; džiwasche so tehobla na jeho jašnoscz i krašnoscz, a
blystot wołoko njeho sahadženych diamantow kašasche jeho tať do
woczow, so njemóžesche dlěje na nje hladacz.

„Kať je tu pola tebje šwėtko! — Tola powěš mi jeno“,
dzejsche holeczež dale, na słónzo pokazuj, „šchtó dha je tule rjanu,
škotu lampu tamle horjela sašwěczik, kotraž wschitko tať jašnje
wobšwėtkuje? Sa na nju ani hladacz njemóžu, tať so blystota.
Ta w našchim wobhudenju bēšche jenož mišchorjaza, cžemna. —
A tať dha so to ma, so so pschezo wysche a wysche wušbėhuje?
Sdnyž ju najprjedy wuhladach, wustupowasche tam sa dalokimi
šchtomami, a w krotkim cžasju stejese hižom tať wyšoko nad
nimi, so tež na najwyschšej horje stejone njebych mohł wjazny
i njej došahnyč. Kať dha je to tola sežinjene, so so wona
pschezo wysche a wysche šnoschuje? Wschaf tola nihdže žaneje
šchnóry widžecz njeje. Šchtó dha ju cžeri? A šchtó tam tať
wyšoko horje kašy, so by nowy wolij pschilimaw?“

Putnik jemu wotmolwi, so tale wulka krašna šwėza słónzo
reka, so je tošame drje hižom wjele tyšaz lět starsche hacž mały
Bohuškaw, a so pospochi tať šwėczy, ani krejku wolija nje-
potřebajzy.

„Kať je to móžno, njewěm“, prafesche Bohuškaw. „Ale
taťke masch tu tola pschekrašnje rjane rózicžki a kwėtki!“ poča
holeczež i nowa, a stanywschi bēžesche i hrijadkam, kotrež bėchu
i nuchawkami wobšadžane. „D, tať su pschekrašnje rjane, cžerwjene,
bēle a mōdre barbje. Kať su wschē tele šopjeschka šchitowanje
jene kať druge wurěšane! A i cžeho dha tola su? Šapjera to

njeje, tež žida niž. Šraj wschaf mi, šy ty wschē tele rózicžki šam
wudžėkať? Ach, to šy wjele cžasja i temu trjebať! W někotrych
su tať molicžke a cžerčicžke žikfi. To šy šahodne nožicžki a
dobrej wocz i mēcz dyrbjať. Sa drje šym tež hižom kwėtki džėkať,
tola tať krašnje ja to njedofonjam.“

Methodij prafesche, so žadny cžłowjeť ani jenu tajkule rózicžku
wudžėlacž njemóže, a so wone wschē šame wot so se semje rostu.
Bohuškaw pať njechafche temu wėricž a rjelny: „To na žane
waschnje temu tať bycz njemóže; to chzu tola wjele radšcho wėricž,
so šy je ty šam rěšal a molowal.“ Putnik pokaz holeczezej ma-
lojczku, špodžiwnje šrosczenu a i mašom napielnjenu, wušhpa jemu
molicžke kulowate šornjatka do dlónje, prajo, so je w ščōdym taj-
kim šornjatku mnohoscz wulkih cžerwjenyh rōzi, kotrež se šornjeschka
wurostu, hdyž so do semje polož i — a so su na tošame waschnje
tež wschitke te druge rózicžki i tajkih małych šornjatkow wurostke.
Holeczež pohladny na putnika, jako by so jeho chžyl wopraschecz,
hacž tola nježortuje, a dzejsche: „S taťkeje molicžkeje kulicžki dyr-
bjaka tať wulka krašna rōža wurošč? To dže by taťtele šornjatko
nješčōcznje mudrišcho pschiprawjene bycz dyrbjať, hacž najmjeńšchi
škoty šeger?“ „To so wē“, wotmolwi Methodij. „Tola šchtó
dha je tele šornjatko wudžėkať?“ prafesche so holeczež. „Kať so
mi šda, tať by tola hischcze lōže bylo, wschitke tele nuchawki wu-
džėkacz, dnyžli jenicžke taťtele šornjatko!“

Bohuškaw wobhladowasche šebi rózicžki i nowa, wot jeneje
hrijadki i drugei šhodžo, a njemóžesche so došč nahladacz. Mjes
tym poča jemu na słónzu horzo bycz. „Kať tola tale lampa
horzotu wot so dawaj“, praji wón, „je hižom tať daloko wot naš
šbalena, a tola naš taťle hřeje! Se to špodžiwna šwėza!“
Methodij wjedžesche holeczeza sažo pod jabłon, hdyž bē na blidže
a na sławny hižom šłódk. Tu dže je prawje šłódkno a lubosnje“,
prafesche Bohuškaw, na šchtom šhladujo. „Šlej wschaf, tať naju
šónle šeleny šchtom niž jeno psched kašazy mi pruhami słónza, ale
tež psched jeho horzotu šchita! Kať wulki tola je, tať wjele
tyšaz šopjeschlow tola ma! Šdonť je, kať je widžecz, najšterje
i drjewa. — Tola štoro so mi wjazny wėricž njecha, so by ty
žyle šam tule njekrašnu mnohoscz rózicžkow a liščicžkow wu-
džėkať. To by nješmėrnje wulki a cžezki kruč džėka byť!“

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

* **Njedželu 5. dezembra (2. adventa)** směje so pschipošdnju
1/2 12 hodžin lėtusche pošlednje šerbske kemšchenje w šchiznej
žyrtwi w Draždžanach. Lubi Šserbja chžyli tych šwojich,
kotsiž su w Draždžanach a wołnoscz i, w prawym cžasju na to
kemšchenje šedžblimych cžinicž.

* **W šaleczanškim Božim domje** je so elektriske šwėtko
naprawilo a so pošlednju wójnsku modleršku hodžinu a wošebje
pschi špėwanju žyrtwineho šhora šmjertnu njedželu popošdnju
i dopomnjenju na lubych šemrjetych šwėczesche. Wošada je wo
poradžanju teho wobšwėtlenja jara špotojena.

* **W pruških škulach** je so sa 65 milijonow škoteho na-
hromadžilo. Pschi tutej škladnoscz i napominamy wschitkich, kiž
šnana tola hischcze škoto šhowaja, jo wotedacz. Šim wono ničō
njepomha a wótznemu krajej je to i wužitkom. Duž je to šwjata
pschisłuschnoscz, wscho škoto šebi wumėnicž dacž. To móže so na
ščōdym pošče štacž.

Samolwity redaktor: J. Gólb. Šsoburedaktor: J. A. Kaploř.

Cžičezet a nakladnik: M. Smoleř.